

ministeriet, virkelig skulde være bestilte i Krabbes Tid. Jeg tvivler meget om det. Vi kunne maaske mellem anden og tredje Behandling faa Datoerne for Bestillingerne at vide, og saa kunne vi se, med hvor megen Ret Ministeren her dækker sig bag Krabbes Ryg.

Wulff: Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) berørte det Stridsspørgsmaal, der bestaar mellem en Del Lodsejere paa Amager, hvis Lodder ligge i Nærheden af de militære Skydebaner, og Krigsministeriet, og henstillede, at der fandt et Samraad Sted derom i Finansudvalget. Som den højtærede Minister oplyste, har det Samraad fundet Sted paa Foranledning af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) og mig. Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger om denne Sag. Det er rigtigt nok, at det dels drejer sig om Erstatning for Fremtiden og dels om Erstatning for Fortiden, og at Sagen for saa vidt har fundet sin Afgørelse ved en Højesteretsdom, som denne siger, at vedkommende Lodsejere efter den almindelige Lovgivnings Grundsatninger have Krav paa Erstatning for de Ulemper, Skydningen medfører, men saa føjes der til i Højesteretsdommen, at Højesteret ikke har kunnet tilkende dem Erstatning for de Tab, de have lidt i de forløbne Aar — hvis jeg ikke husker fejl — fordi de havde glemt ved Vurdering at dokumentere, hvor stort Tab de havde lidt. Overfor dette indtager Ministeriet det Standpunkt, som den højtærede Minister nævnte: Ministeriet erkender, at det maa se at komme til Rette med Lodsejerne om Erstatning for Fremtiden, men nægter at give Erstatning for de Tab, der ere lidt i Fortiden. Imidlertid tror jeg ikke, det Standpunkt kan holde. Skydebanerne have ligget længe, og at forsøge at hindre Skydningen kan der ikke være Tale om, men Skydningen medfører ogsaa Ulemper, og des større Ulemper, jo mere moderne Vaaben der bruges. Men det Standpunkt, den højtærede Minister repræsenterer eller repræsenterede i sin korte Udtalelse, er givet kort i Forvejen af Krigsministeriet, og det er det, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Jeg staar her med en Kopi af en Skrivelse fra Ministeriet, hvori det anmoder Hr. Kammeradvokaten om at forhandle med Lodsejerne, og det Grundlag, hvorpaa Forhandlingerne skulle optages, er følgende, nemlig at der skal tilsiges Lodsejerne en Erstatning af 2 Kr. pr. Td. Land for Aflysning indtil 24 Timer, og

1 Kr. pr. Td. Land for Aflysning indtil 6 Timer, og saa kommer det, som har Betydning: Og Ministeriet „erklærer sig desuden villigt til at søge Rigsdagens Samtykke til, at der udbetales Lodsejerne samme ovennævnte Erstatninger for de Aflysninger, der have fundet Sted i de 6 Aar fra 1904 til 1909”. Altsaa, for saa vidt har Ministeriet opgivet det Standpunkt, det nok kunde have indtaget, idet det slet ikke vil have med Fortiden at gøre. Nu forholder det sig imidlertid saaledes, at denne Skrivelse er fra 30. November 1909, og den er sikkert fortræffelig som saa meget andet, den højtærede Minister har fundet at skrive paa sin radikale Forgængers Regning. Men jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, der saa fortræffeligt forstaar at bruge sin Forgængers Beslutninger og følger dem paa andre Omraader, om han ikke kunde forsøge paa at faa ogsaa denne Sag ud af Verden ved — thi der er jo dog nogen Billighed i den — ogsaa at følge ham paa dette Omraade og at blive enig med Amagerne om en rimelig Erstatning een Gang for alle ogsaa for Fortidens Vedkommende. Det er det, jeg vil tillade mig i Tilslutning til, hvad der allerede er sagt, at lægge den højtærede Minister paa Sinde.

Rasmus Hansen: Angaaende de to Spørgsmaal, Udstationering af Hærens Heste og Remonteringen, har jeg nogle faa Bemærkninger at gøre til de Udtalelser, som nu ere komne fra den højtærede Minister. Den højtærede Minister paastaar, at det vilde være ret kostbart, dersom man skulde forhøje Fodpengene for Remonterne. Saa vidt jeg erindrer, har den højtærede Minister en Gang sagt, at en Forhøjelse til indtil 20 Øre pr. Dag vilde bevirke en Forøgelse af Udgiften af ca. 30,000 Kr. aarlig. Men en saadan Forøgelse af Udgifterne af skrækker slet ikke mig; selv om det ogsaa kan synes at være en Forøgelse af Militærudgifterne, tror jeg i Virkeligheden slet ikke, at det er nogen Forøgelse, idet det der tabes, vil vindes mange Gange ved, at Hestene blive behandlet bedre, altsaa kunne holde nogle flere Aar. Men for Rester forekommer det mig, at det Tab, vi nu have ved, at saa mange Heste ikke kunne komme ud, er næsten lige saa stort. Jeg erindrer at den højtærede Minister oplyste i Finansudvalget, at der stod 70 overtallige Heste, som ikke have kunnet komme ud paa Grund af, at der manglede Foderværter. Nu hører jeg i Dag, at der staar 75. Men nu maa vi gaa ud fra, at Staten ikke kan holde hve-